

Štev. 11.

V Ljubljani, 1. listopada 1910.

Leto XI.

Slutnja.

In dolgo ne bo —
v plašč zavita meglen
na njive, polja, vsečez
stopi — jesen.

In dolgo ne bo —
studen dih
čez pusta zaveje strnišča —
umirajočih vzdih . . .

In dolgo ne bo —
za morje, goró
solnce se vrže kraljevo
morju na dno . . .

In težke kakor meglé
skrbí obdajo srce —
Kot dež na polje — privro
iz duše žgoče solzé . . .

In golo drevo
vzdihavalo bo —
šel potnik bo mimo,
kdo li pozna ga, kdo ?

Ne plašč vabljev —
pomladnih dni —
ne pesem od njiv,
ko rž zori,

le vzklik srca,
kličoč si dni,
le misel temná
iz polnoči!

In dolgo ne bo —
zvonovi pojo,
možje me štirje
v grob poneso . . .

Ne pesem ptic,
ne pomladni klic —
ne hrup ne sneg in vihar
ne zgame mi lic . . .

Fran Žgur.

